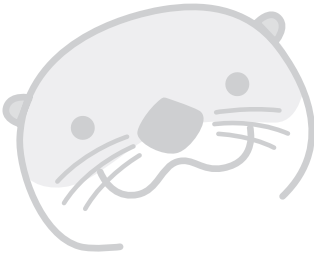

หวังว่านายจะสบายดีนะ

3

别来无恙

เป็ยหนาน
เซี่ยน

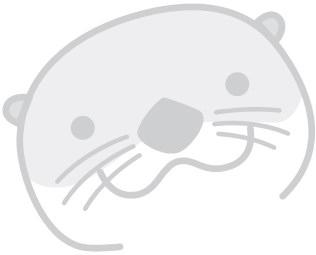
หนิงเหมิงฉา
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวของจวงฝานชินและกู่จ้าวเหยียนก็เดินทางมาถึงบทสรุปในเล่มนี้
กันแล้วนะคะ หลังจากที่พวกเขาแยกย้ายกันไปเพื่อเติบโต ได้พบเจอทั้งเรื่อง
ทุกข์และสุขใจ โชคดีที่พวกเขามีเพื่อนๆ คอยอยู่เคียงข้างและเป็นกำลังใจ
ทำให้ผ่านพ้นคืนวันและกลับมาพบเจอกันใหม่อีกครั้งในเวลาที่เหมาะสม ความ
สัมพันธ์ในครั้งนี้ของพวกเขาจึงมั่นคงและอยู่บนพื้นฐานของความเข้าใจ เชื่อใจ
และพร้อมที่จะจับมือก้าวไปด้วยกันในอนาคต

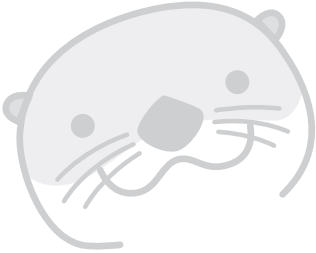
เมื่ออ่านเรื่องนี้จบแล้ว เราก็หวังว่านักอ่านทุกท่านจะสบายดีนะ

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

* เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้มีเรื่องของโรคซึมเศร้าและการฆ่าตัวตาย
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน *

กดอ่าน

บทที่ 67

หัวใจที่เต้นไม่เป็นสำคัญๆ สบพล เขารอดแล้ว

จวงผ่านชินกอดเข้ากุ๊จิวเหยียน เขาคลี่ยัม ดวงตารันไปด้วยน้ำตา ฟันซี่ขาวขบกัดริมฝีปากล่างเป็นครั้งคราว เสียงสะอื้นดังแผ่ว คล้ายนกน้อยที่หารังตัวเองเจอในที่สุด

เขาก้มศีรษะ ซบไปหน้าลงบนหัวเข้ากุ๊จิวเหยียน แผ่นหลังบางสันระริก เขาผลุนผลันมาที่หน้าอย่างคนขาดสติ เหวกรอยแผลเป็นในก้นบึ้งของหัวใจ พริ้งพริ้วถ้อยคำที่อึดอันมานั้นนาน จนถึงตอนนี้ก็ยังคงยิ้มหัวเราะสลักร้องให้ไม่หยุด

กุ๊จิวเหยียนวางฝ่ามือบนท้ายทอยจวงผ่านชินพลางลูบเบาๆ ผ่านเรือนผมหนา ทั้งคู่กลายเป็นจุดสนใจ นอกจากพวกเหลียนอี่หมิงที่รับชมสถานการณ์อย่างใกล้ชิดแล้ว ลูกค้าโต๊ะอื่นก็กำลังมองมาอย่างอยากรู้อยากเห็น รวมถึงคนที่ตามขึ้นมาจากงานปาร์ตี้ด้วย

“คนมองหมดแล้ว” เขาเอ่ยเสียงเบา “ลุกขึ้นก่อน”

“อ้อ” จวงผ่านชินตอบรับเสียงอู้อี้ ฎิบหน้ากับเข้ากุ๊จิวเหยียนแรงๆ เพื่อเช็ดน้ำตา เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง สีหน้าก็กลับมาอ่อนคลาย เข้มปากน้อยๆ แสร้งทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

กระทั่งเหล่าจินมุงทยอยแยกย้าย เขาถึงสบตากุ๊จิวเหยียนตรงๆ ยังมีคำพูดสำคัญที่สุดที่เขายังไม่ได้ออกอีกฝ่าย “ขอโทษนะ บอกตอนนี้อาจจะ

สายไปแล้ว แต่ฉันขอโทษจริง ๆ...”

กัจฉ์เหียนสุดหายใจลึก ๆ เขาผ่านช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุดและเจ็บปวดที่สุดมาแล้ว ไม่คิดเลยว่าจะได้ยินคำพูดเหล่านี้จากปากจวงฝานซิน “ลูกชิ้นเถอะ” เขาเอ่ย “ข้าฉันเป็นตะคริวหมดแล้ว”

แต่จวงฝานซินเหมือนคนเมาที่เผลอหลับ สมองเจ้าแผนการเอ่ยอย่างเจ้าเล่ห์ทันควัน “ฉันก็นั่งนานจนขาเป็นตะคริวเหมือนกัน ขอนั่งกับพวกนายสักแป๊บได้ไหม”

เขาลุกขึ้นเดินโซเซ ก่อนทรงตัวไม่อยู่แล้วตกลงไปนั่งบนโซฟา ชูว์ง์ยืนอยู่ฝั่งขวาของโต๊ะ ส่วนลู่เหวินกับเหลียนอ้อหึ่งยืนอยู่ฝั่งซ้าย สายตาสามคู่จับจ้องไปยังกัจฉ์เหียนกับจวงฝานซินอย่างพร้อมเพรียง บรรยากาศระอักษระอ่อนเกินกว่ากัจฉ์เหียนจะรับมือ เหมือนเพิ่งถ่ายทอดสดละคร นำเสนอต่อหน้าเพื่อนสนิท ชายหน้าชะมัด

เขากระแอมเบา ๆ “ยืนถือทำไม นั่งลงสิ”

ชูว์ง์เอ่ยอย่างยียวนเพราะผิดหวังที่เพื่อนรักใจอ่อนอยู่รำไป “คงไม่ดีถ้าจะอยู่รบกวนพวกนายรำลึกความหลัง”

“ใช่ คงไม่ดี” เหลียนอ้อหึ่งหนักข้อกว่า “เปิดห้องเลยไหม พวกนายจะได้คุยกันเต็มที่”

กัจฉ์เหียนถลกแขนเสื้อเตรียมระเบิดอารมณ์ แต่จวงฝานซินกลับลุกขึ้นตัดหน้าพร้อมคว่ำไวนที่เหลือครึ่งขวดขึ้นมา ลู่เหวินสะดุ้งโหยง “นี่จะลงไม้ลงมือเลยหรือ”

จวงฝานซิน “พวกนายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของจัวเหียน หัวดีกับเขาจากใจจริง ตอนไปหาเขาที่ทรงเหิงครั้งนั้น พวกนายก็ดีกับฉันเหมือนเป็นเพื่อนคนหนึ่ง ฉันยังจำได้ว่าตอนที่เราเพิ่งคบกัน เหลียนอ้อหึ่งให้อั่งเปา ชูว์ง์ให้ทาร์ตลับปะรดเป็นขนมอวยพร ส่วนลู่เหวินแจ้งที่สุดเลย นายให้ถุงยางเราด้วย”

เขาจำได้ทั้งหมด พอเล่าเรียงเป็นข้อ ๆ ทุกคนก็นึกออก ชูว์ง์หย่อนก้นนั่ง “ตอนนั้นพวกเราคิดว่านายเป็นคนดี ก็เลยอวยพรให้พวกนายจากใจจริง แต่หลังจากนั้น -”

“หลังจากนั้นฉันมันเลวเอง” จวงฝานซินเอ่ย “ฉันผิดไปแล้ว จากนี้ฉัน

จะชดเชยให้จั่วเหยียนอย่างดีที่สุด พวกนายคอยดูการกระทำของฉัน ถ้าฉันทำให้เขาเสียใจอีก พวกนายรุมกระที่บฉันได้เลย”

เขากำขวดไวน์แน่น “ถือว่าไวน์ขวดนี้คือคำขอโทษจากฉัน”

จวงฝานชินเอ่ยจบก็ยกขวดไวน์ขึ้นดื่ม ปากเล็กครอบลงบนปากขวด กระจกดื่มอีกแล้วอีกเล่า ลูกกระเดือกกลิ้งขึ้นลง ไวน์บางส่วนที่กลืนไม่ทัน เอ่อล้นจากมุมปาก ไหลลงมาตามแนวกราม ลากผ่านต้นคอ ก่อนซึมหายเข้าไปในเนื้อเซ็ด

“เซี่ย” ลู่เหวินถึงกับหลุดอุทาน “จะไหวไหมนั้น...”

กู่จั่วเหยียนลุกขึ้นแย่งขวดไวน์มา ทว่ามันกลับเหลือเพียงก้นขวดเท่านั้น ริมฝีปากจวงฝานชินเคลือบหยาดน้ำ เฝยอ้อยๆ พลังหอบเสียวเบา เรียวกาลันระริกจนต้องทรุดตัวนั่งบนโซฟา ใบหน้าแดงช้ำนั้นแงยขึ้นยิ้มเปลี่ให้เขา

คงดื่มเยอะไปจริง ๆ ตอนนี้องหน้าของจวงฝานชินเริ่มปรือ แพขนตา กระพริบช้าลง

ทุกคนนั่งลง จวงฝานชินเอนหลังพิงพนักโซฟา หลับตาลง เขาเวียนหัว ความคิดในสมองตึกันยุ่ง แต่ก็ยังพิมพ์ไม่หยุด “ขอโทษนะ...ฉันจะจิบนายกลับมา...ฉันจะจิบนาย...”

ปลายนิ้วสัมผัสผิวเนื้อไค้ตของกู่จั่วเหยียน จวงฝานชินคว่ำมากอดแล้ว ห่มมันบนร่างกาย กัมศิระลงสุดดมกลิ่นบนเนื้อเข้าไปเต็มปอด ทำทางเมามาย ไร้สตินั้นเจือไปด้วยความโรจจิตที่สะกดกลืนเอาไว้นั้นนาน ทว่าภายใต้แสงไฟสลัว คนตรงหน้ากลับดูน่าสงสารจับใจ

กู่จั่วเหยียนหันไปมอง เขาคลุ้มเสื่อไค้ตให้จวงฝานชินพลงตบเบา ๆ จวงฝานชินสงบลงอย่างน่าประหลาด ก่อนจะผล็อยหลับไปแทบทันที

“นี่” เหลียนอ้อหึงเอ่ยขึ้น “ทำไมฉันรู้สึกว่างฝานชินต่างไปจากเมื่อก่อน”

กู่จั่วเหยียน “นายก็ต่างไปจากเมื่อสิบปีก่อนเหมือนกัน”

ซูว์งกล่าว “ไม่ใช่อย่างนั้นสิ นอกจากลู่เหวิน ใคร ๆ ก็ต้องโตเป็นผู้ใหญ่ อยู่แล้ว แต่เมื่อก่อนจวงฝานชินเป็นหนุ่มน้อยหน่อมแน้ม แต่ตอนนี้...ให้ตายสิฉันว่าเขาดูเหมือนพวกไม่กลัวตายอะไรทำนองนั้น”

“ฉันไม่โตเป็นผู้ใหญ่ตรงไหนซะ อย่างฉันเขาเรียกอินโนเซนต์ต่างหาก” ปากลู่เหวินโต้กลับ ทว่าสมองเอาแต่คิดเรื่องชวนทะเล้ง “เฮ้ พวกนายว้ารับจะเปลี่ยนเป็นรุกได้ไหม”

เหลียนอี่หมิงกับซวู๋จวงมองหน้ากัน ขณะกำลังจะหันไปมองกู่จิวเหยียน ก็โดนเจ้าตัวผลักเต็มแรงจนลูกตาแทบหลุดจากเบ้า

ซวู๋จวงเหลือบมองจวงฝานซินก่อนเอ่ยอย่างคนขี้ตืด “พอสร้างเมมาเขาคงไม่ลืมหุ่ยอย่างหรือกใช้ไหม แล้วแบบนี้ใครจะรับผิดชอบกู่จิวเหยียน ฉันว่าเราต้องหาทางป้องกันเผื่อเอาไว้”

“เมื่อกั๊มวแต่ยีนดู รุ่งนี้ น่าจะถ่ายคลิบ” เหลียนอี่หมิงเห็นด้วย “หรือเราจะร่างสัญญาแล้วให้เขาประทับลายนิ้วมือดี”

เลยเที่ยงคืนมานานแล้ว คนในงานปาร์ตี้ทยอยออกจากห้องจัดเลี้ยงและขึ้นมาก่อนอรอบที่บาร์ จู่ ๆ จวงฝานซินที่ซุกตัวหลบปุยข้างกู่จิวเหยียนก็ขยับยุกยิกแล้วลืมตาขึ้น

เขาถูกรอบงำด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ภาพเบื้องหน้าซ้อนทับ ขณะอยู่ในอาการมึนงง ก่อนแขนแข็งแกร่งก็ประคองไหล่เขาเอาไว้

กู่จิวเหยียนถาม “จะกลับหรือยัง”

จวงฝานซินตอบเสียงตะกุกตะกัก “ไป หะ...ห้องน้ำ”

คงตื่นเพราะปวดฉี่ กู่จิวเหยียนหิวบีกคนน้ำหนักห้าสิบกิโลกรัมกว่า ๆ ให้ลุกขึ้นแล้วประคองไปยังห้องน้ำ เขาล็อกเอวอีกฝ่ายให้ยึ้นหนึ่ง ๆ หน้าโบทสวาระแล้วเอ่ยพลางเบือนหน้าไปอีกทาง “เร็วเข้า”

มือไม้จวงฝานซินเคลื่อนไหวอย่างสะเปะสะปะครู่หนึ่ง ตามมาด้วยเสียงน้ำไหลซอก ยังไม่พอแค่นั้น เขาหันไปมองกู่จิวเหยียนแล้วพละมประโยคเดิมต่อไป “ฉันรักนาย ฉันจะจีบนาย...”

กู่จิวเหยียนแค่นหัวเราะ “นายจะจีบฉัน แล้วฉันจำเป็นต้องปรนนิบัตินายตอนฉี่ด้วยรึไง”

ภาพของคนตรงหน้าซ้อนทับ จวงฝานซินพยายามเพ่งมอง “ไม่ ไม่ ฉันจะปรนนิบัตินายเอง...” เขาสะดุดขาตัวเองแล้วเข้าไปประชิดอีกฝ่าย “ฉันจะเอ่ยพลางแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ...กินให้นาย”

กัจฉ์เวียยนควันออกหู เขาคว่ำแขนจวงฝานซินไปที่อ่างล้างหน้า เปิด ก๊อกน้ำ กดแผ่นหลังจวงฝานซินลงแล้ววกน้ำใส่หน้าจวงฝานซินหลายครั้ง

คนที่แต่ก่อนหน้าบางยิ่งกว่าอะไร หยอดนิดๆ น้อยๆ ก็อายม้วน แต่ ตอนนีเหมือนจะเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ขนาดเมาคอพับยังมาพูดจาชวนทะเล่ิ่ง ไป เรียนมาจากไหน หรือว่าใครสอนมา

จวงฝานซินเงยใบหน้าที่เป็ยโกซกขึ้นมมา เขาไม่รู้สึกร้อนเท่าไรแล้ว แถม ยังครงเสียงต่ำในลำคออย่างสบายใจ กัจฉ์เวียยนลากเขาออกมา โลกหมุนคว้ง ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังยืนหรือนอนอยู่ ทันใดนั้นก็ไดยินเหมือนมีคนเรียก ชื่อเขา

เผยจือปรีเข้ามาหา เห็นจวงฝานซินเมมาไม่ได้สติกรีบเข้าไปประคอง ก่อน แอ่ยอย่างกระอักกระอ่วน “เต็ยวฉันไปส่งเขาเอง นี้นายสองคน...”

“รอให้เขาตื่นแล้วถามเขาเองเถอะ” กัจฉ์เวียยนแอ่ย เขามองเผยจือหิวปีก จวงฝานซินออกไป เลื่อเซ็ดบางๆ ตัวนั้นโปร่งบาง แพบจะปกปิดอะไรไม่ได้ ด้วยซ้ำ เขาจึงเอาเลื่อไค้ตตัวเองคลุมทับให้จวงฝานซิน

จวงฝานซินหมดสติกลับบ้าน ไม่รู้เป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์หรือเพราะ ใครคนนั้น แต่เขาหลับสนิทกว่าทุกครั้ง เข้าสู่ห้วงความฝันห้วงแล้วห้วงเล่า เป็น ช่วงเวลาแห่งความสุขที่เขาไม่กล้าแม้แต่จะจินตนาการ

ตื่นขึ้นมาอีกครั้งพร้อมท้องฟ้าแจ่มใส นาฬิกาปลุกข้างเตียงบอกเวลา สิบบโมงครึ่ง จวงฝานซินตกอยู่ในความมึนงงชั่วขณะ ศีรษะเขานั่งก้องและปวด ตูบๆ พอลุกจากเตียงยังพบว่ามือการปวดเมื่อยตามตัวคล้ายนอนนานเกินไป

เขานั่งพักตรงขอบเตียงและหยิบมอนชิชิบนพื้นขึ้นมา “เปลอถึบแกตก เตียงซะแล้ว ขอโทษนะ”

เสียงที่เปล่งออกมาแหบแห้งราวกับถูกขัดด้วยกระดาษทราย จวงฝานซิน ขยี้ตาแรงๆ พร้อมกับความทรงจำที่ทวนคืนมา ภาพในคืนคริสต์มาสผุดขึ้น เขา ยอมรับผิดกับกัจฉ์เวียยน แถมยังประกาศกร้าวว่าจะจับกัจฉ์เวียยนกลับมา

ประเด็นคือกัจฉ์เวียยนยอมให้เขาจับด้วยละ!

จวงฝานซินกอดมอนชิชิอย่างมีความสุขโดยที่จำไม่ได้สักนิดว่าหลังจากนั้น ตัวเองเมารื้อนแคไไหน ตอนนั้นทางตาก็เลื้อยไปเห็นเลื่อไค้ตของกัจฉ์เวียยน

กองอยู่บนหัวเตียงในสภาพถูกขยำจนเป็นรอยยับ

เอ่อ...จงวนฉินหนึ่งจัน หรือว่าเมื่อคืนกู่จิวเหยียนเป็นคนมาส่งเขา
นี่เขาสองคน...มีอะไรกันไปแล้วงั้นหรือ

หัวใจจงวนฉินพลันเต้นรัว มิน่า เขาถึงปวดเมื่อยไปทั้งตัว เมื่อเลิก
เลื่อนนอนและขากางเกงชั้นก็พบว่ามียรอยข้ำจางๆ ทั้งบนรียวแขน สะโพก และ
เอวด้านหลัง รอยบีบงั้นหรือ

ประเด็นคือเขาทั้งสองข้างของเขาซ้ำเป็นจ้ำ แถมยังถลอกนิดๆ บ่งบอกว่า
เป็นเพราะคุกเข่านานเกินไป จากในห้องน้ำผุดขึ้นมาในหัว แสดงว่าคืนนั้นเขากิน...
ให้กู่จิวเหยียนจริง ๆ

จงวนฉินยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก มุมปากเขาบวมเล็กน้อย ปากแตก
หรือ

ร่างกายเขาร้อนจนแทบจะติดไฟได้เอง โยนมอนชิชิแล้ววิ่งพรวดไปเข้า
ห้องน้ำ ส่องกระจกก็เห็นใบหน้าเลอะเครื่องสำอาง ผมเผ้ายุ่งเหยิง และรอย
ฟกช้ำเล็กใหญ่ที่ประปรายทั่วเรือนร่าง เขาเปิดน้ำอุ่นใส่อ่างแล้วลงไปแช่ ผิวน้ำ
ที่พลี๊วไหวยังสู้หัวใจที่เตลิดเปิดเปิงของเขาในตอนนั้นไม่ได้

จงวนฉินอาบน้ำเสร็จก็จัดการเปลี่ยนผ้าปูที่นอนและซักเสื้อผ้า เมื่อ
ทำทุกอย่างเสร็จ อารมณ์ถึงค่อยๆ สงบลง โทรศัพท์เขาดับไปเองเพราะแบตเตอรี่
หมด เขานั่งยองๆ ข้างเต้ารับแล้วกดเปิดเครื่อง พอเห็นวันที่ถึงรู้ว่าวันนี้เป็นวันที่
ยี่สิบเจ็ดแล้ว

“นี่ฉันกลับไปนานขนาดนั้นเลยหรือ”

จงวนฉินตะลึงงัน แต่พอครุ่นคิด แก้มของเขาที่ซับสิริระเรื่อ เพราะ
ห่างหายกันไปนาน กู่จิวเหยียนกับเขาก็เลยบรรเลงเพลงรักกันดูเดือตไปหน่อย
ใช้ใหม่ ต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ

โชคดีที่วันนี้เป็นวันหยุด จงวนฉินสุดห่วยใจเข้าลึกๆ แล้วกดปุ่มโทร.
ด่วน สัญญาณรอสายดังไม่กี่ครั้ง ปลายสายก็กดรับ เขาถือโทรศัพท์ด้วยความ
ประหม่าจนเหงื่อซึม “จิวเหยียน ฉันเองนะ”

กู่จิวเหยียนกำลังพาบอนด์มาตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลสัตว์ เขาตอบรับ
ในลำคอ “อืม สร้างเมมาแล้วหรือ”

จวงฝานชิน “สร้างแล้วละ ฉัน...” เขาอายุมากจนไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนดี “ที่พูดกับนายคือนั้น ฉันจริงจังนะ แล้วคือนั้นที่อยู่กับนาย...ฉันก็มีความสุขมาก”

กู่จ้าวเหยียนไม่เข้าใจประโยคหลังเท่าไรนัก “ต่อไปก็ตีมาให้เพลลาๆ ลงหน่อย”

“อ้อ ต่อไปฉันจะไม่ตีมเยอะแล้ว” จวงฝานชินเชื่อฟังเป็นอย่างดี แต่พอคิดดูอีกที หรือว่าคือนั้นเขาจะเมาจนไร้สติ มีแค่ตัวเองที่รู้สึกดี แต่อีกฝ่ายไม่ได้มีความสุขไปด้วย

เขาถามอย่างไม่มีอะไรจะเสีย “คือนั้น นายว่ามันดีหรือเปล่า”

กู่จ้าวเหยียนคิดว่าจวงฝานชินอาจจะยังเมาอยู่ เพราะทั้งๆ ที่อีกฝ่ายก็พูดภาษาจีน แต่เขากลับฟังไม่เข้าใจ ตอนนั้นหมอเรียกให้ไปดูภาพเอกซเรย์พอดี เขาเลยตอบแบบขอไปที “ก็ดี”

จวงฝานชินโพล่งออกไปทันที “คราวหน้า คราวหน้าต้องดีกว่านี้แน่นอน”

หลังวางสาย จวงฝานชินก็เหมือนถูกปลุกใจ ร่างกายปล้นกระปรี้กระเปร่า ถกแขนเสื้อขึ้นแล้วเริ่มจัดบ้าน เขาย้ายเข้ามาหลายวันแล้ว แต่ยังไม่เริ่มจัดอะไรสักอย่าง กล่องพัสดวางกองอยู่ในห้องนั่งเล่นจนไม่มีทางให้เดิน

เขาใช้ห้องนอนใหญ่ที่ติดกับระเบียงเล็ก ๆ เป็นห้องทำงาน จัดวางกระถางต้นไม้ อุปกรณ์วาดภาพ หุ่นโชว์เสื้อผ้า และจักรเย็บผ้าไว้ในห้องนี้ทั้งหมด ขณะกำลังจัดบ้านอย่างกระตือรือร้น เสียงกริ่งก็ดังขึ้น เขาปาดเหงื่อแล้วลงไปเปิดประตู เป็นผุยจือนั่นเอง

“หน้าตาสดใสดีนี่” ผุยจือถือกล่องพิซซาเข้ามา

จวงฝานชิน “เจอเรื่องดี ๆ จิตใจคนเราก็ย่อมแจ่มใสเป็นธรรมดา” ความหลงระเหิงยังไม่จางหายไป เขากะระชิบ “แถมร่างกายก็ฟินสุด ๆ ไปเลยละ”

ผุยจือทำหน้าที่เหมือนเห็นผี “นายฟินอะไร หลังเมื่อดังไม่รู้สึกลับปวดตัวบ้างหรือไง”

จวงฝานชินยกเตาอบเครื่องเล็กเข้าไปในห้องครัว จะเล่าเรื่องส่วนตัวให้คนอื่นฟังได้ยังไงกัน แต่สุดท้ายก็อดบอกรู้ไม่ได้ “ถึงคือนั้นฉันจะเมามาก แต่กู่จ้าวเหยียนก็มาส่ง เราสองคน...เอาเป็นว่าฉันมีความสุขมาก”

เผยจื่อทำหน้าที่ “นี่น้องซิน คนที่มาส่งนายคือฉันต่างหาก โอเคไหม”

มือจวงผานซินที่กำลังถือปลั๊กชะงักก็ จะเป็นไปได้ยังไง อย่างไรก็ตามเผยจื่อก็สาธยายให้เขาฟังอย่างละเอียด ทั้งกว่าจะเบกขึ้นรถได้ ระหว่างทางเมาเรือยังไม่บ้าง พอถึงบ้านกว่าจะพาขึ้นมาชั้นสองได้ เล่นเอาเหนื่อยแทบตาย

“แต่เสื้อโค้ตของกู่จิวเหียนอยู่ที่นั่นนะ” เขายังไม่เชื่อ

เผยจื่อ “เขาอ่อนโยนจริงๆ นั่นแหละ คงกลัวว่านายจะหนาวก็เลยเอาเสื้อมาคลุมให้”

จวงผานซินเลิกเสื้อขึ้น “งะ...จ้ะรอยพวกนี้บนตัวฉันล่ะ”

“รอยพวกนี้ไหน...” เผยจื่อแข็งใจเอ่ย “นายเมามาก ฉันคว้าไม่ทัน นายเลยกลิ้งตกบันไดนี่ลงไป”

มิน่า ถึงระบมไปทั้งตัวขนาดนี้ จวงผานซินถามต่ออย่างตื้ออั้น “แล้วทำไมปากฉันถึงบวม”

เผยจื่อ “ดื่มเยอะขนาดนั้น แถมยังหลับไปหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ นายไม่ได้ดื่มน้ำก็เลยเป็นร้อนในไง”

จวงผานซินคล้ายจะวูบ ในขณะที่ส่องเขามโนฉากไฟรั๊กลูกโหม แต่ความเป็นจริงไฟยังไม่เคยถูกจุดด้วยซ้ำ แถมเมื่อกี้ยังโทร.ไปพาล่ามไร้สาระกับกู่จิวเหียนอีก “ฉันมีความสุขมาก นายว่ามันดีหรือเปล่า...”

กู่จิวเหียนออกมาจากโรงพยาบาลแล้ว แม้จะไม่เข้าใจภาษาจีนของจวงผานซิน แต่เข้าใจที่สัตว์แพทย์พูดเป็นอย่างดีว่าสุขภาพโดยรวมของบอนด์อยู่ในเกณฑ์ปกติ

เขาขับรถ ส่วนบอนด์นอนอยู่เบาะหลัง แม้ไม่มีอะไรน่าห่วง แต่เจ้าสุนัขก็ยังส่งเสียงเห่าเป็นครั้งคราว

“เราจะยังไม่กลับบ้าน ไปบริษัทกันเถอะ” เป็นนิสัยปกติของคนเลี้ยงสุนัขที่จะคุยกับสุนัขตัวเอง ไม่เว้นแม้แต่กับกู่จิวเหียน “วันนี้แกเพิ่งเจาะเลือดเดี่ยวเที่ยงนี้ฉันจะหาของกินเติมพลังให้”

บอนด์ครางหึงๆ แล้วเขิบเข้ามาใช้หัวดันไหล่เขา เขาเอ่ยต่อ “หลังตรุษจีนแกก็อายุสิบสองปีแล้ว จำได้ว่าครั้งแรกที่เจอแก จริงๆ แล้วฉันไม่ค่อยอยากเลี้ยงเท่าไร”

ขณะพูดก๊วเจี้ยนก็ยิ้มออกมา “แต่เห็นแกดูโหดใช้ได้ก็เลยเลี้ยงๆไป” ไฟแดงพอดี เขาหยุดรถแล้วหันกลับไป “ตอนนั้นฉันตั้งรหัสตำรวจให้แกด้วย PC อะไรนะ”

เพราะใครบางคนจำไม่ได้สักทีก็เลยต้องเปลี่ยนเป็นบอนด์ ก๊วเจี้ยนหันกลับมา บอนด์ยื่นหัวมาคลอเคลียลำคอเขา เขาเอ๋อเสียงเบาโดยที่ไม่แน่ใจว่าดูคนหรือดูสุนัขกันแน่ “ตัวแสบ”

หลังจากไฟแดงเปลี่ยนเป็นไฟเขียว รถยนต์ก็แล่นฉิวมาจนถึงจีเอสจี ก๊วเจี้ยนในชุดไพรเวตสบายๆ จูงเยอรมันเชพเพิร์ดตัวโตเข้าไปในตึกกรวกับพาสุนัขมาเดินเล่น

ไม่มีใครมาทำงานในวันหยุด มีเพียงโจวเจียงผู้ที่เตรียมพร้อมในทุกสถานการณ์

ก๊วเจี้ยนมาถึงห้องทำงานก็เอ๋ออย่างเกรงใจ “วันหยุดสุดสัปดาห์ยังเรียกคุณให้มาทำงาน คงเกลียดผมน่าดูเลยใช่ไหม”

โจวเจียงยิ้ม “สัญญาสองฉบับนี้เร่งด่วนมาก ท่านเองก็ต้องมาเหมือนกันนะ”

ก๊วเจี้ยนปลดสายจูงสุนัขแล้วเดินเข้าไปในห้องทำงาน อ่านสัญญาเสร็จก็เซ็นชื่อและมอบหมายงาน “ส่งให้รองประธานเสร็จก็เลิกงานได้ วันนี้เลยต้องรบกวนคุณเลย”

“จริงสิคะ” โจวเจียงเอ๋อขึ้น “ดิฉันรวบรวมข้อมูลที่ท่านให้ตรวจสอบเสร็จแล้ว แต่เพราะผ่านมาหลายปี เลยมีข้อมูลบางส่วนที่ไม่สามารถตรวจสอบได้ค่ะ”

ก๊วเจี้ยนพยักหน้า รอคั้งโจวเจียงออกไป เขาถึงหยิบแฟ้มเอกสารบนโต๊ะขึ้นมา เขาสั่งงานตอนกลางดึกของวันคริสต์มาส อีกฝ่ายยังคงทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสืบหาข้อมูลและส่งมอบให้เขาได้อย่างรวดเร็ว

กระดากเพียงไม่กี่แผ่น แต่กลับรู้สึกว่ามันหนักอึ้ง

เขาเปิดแฟ้มเอกสาร หน้าแรกคือประวัติส่วนตัวที่ระบุชื่อไว้ว่า ‘จวงผานซิน’

บทที่ 68

กู่จิวเหยียนอ่านทุกตัวอักษร ใช้เวลาเพียงไม่นานก็อ่านจบ เขาปิดแฟ้มแล้วโยนลงบนโต๊ะ เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ หยิบบุหรืหนึ่งมวนจากซองมาคาบไว้ก่อนจุดไฟแล้วเริ่มสูบ

เขาจดจำข้อมูลบนกระดาษได้ขึ้นใจ หลังจากย้ายประเทศได้ครึ่งปี จวงฝานซินก็เข้าศึกษาในโรงเรียนออกแบบแห่งหนึ่ง โดยเรียนในสาขาออกแบบเครื่องประดับ ซึ่งสอดคล้องกับความตั้งใจและวิสัยทัศน์ที่มีมาตลอด

ทว่าฤดูร้อนในปีถัดมา คุณปู่ของจวงฝานซินก็จากไป

บริษัทเครื่องประดับบริหารงานโดยจวงเสี้ยนหยาง แต่เนื่องจากการจัดการที่ไม่ดี หลังจากขายชราจากไปได้ครึ่งปีก็ถูกบริษัทท้องถิ่นในลอสแอนเจลิสซื้อกิจการไป

ในปีต่อมาไม่มีการระบุข้อมูลที่แน่นอน รู้คร่าว ๆ เพียงว่าปีที่สองในอเมริกา จวงฝานซินไม่ได้เข้าเรียน กระทั่งเข้าปีที่สามถึงกลับมาเรียนอีกครั้ง โดยย้ายไปสถานอื่นและศึกษาในสาขาแฟชั่นดีไซน์

ข้อมูลส่วนหลังค่อย ๆ ลงรายละเอียดมากขึ้น ช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัย จวงฝานซินได้เข้าร่วมกิจกรรมและการแข่งขันเกี่ยวกับการออกแบบมากมาย หลังจบการศึกษาด้วยเกียรตินิยม เขาก็ทำงานไปด้วยและลงเรียนในวิชาประวัติศาสตร์ศิลปะอเมริกันไปด้วย

ด้านการงาน จวงฝานซินเป็นดีไซเนอร์ในบริษัทแฟชั่นสามแห่งติดต่อกัน

และมีตำแหน่งสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ถือได้ว่าประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ด้านครอบครัว จวงเสียนหยางก่อตั้งแกลเลอรีอิสระในเวลาต่อมา ส่วนจ้าวเจี้ยนชิวยังคงทำงานด้านออกแบบสวนจวบจนปัจจุบัน

แต่เวลาที่ล่วงเลยมานานบวกกับระยะทางที่ไกลคนละซีกโลก จึงทำให้ค้นเจอเพียงข้อมูลที่ผิวเผินอย่างการศึกษาและการทำงานเท่านั้น

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกร้อนที่นิ้ว กู้จิวเหยียนเพิ่งรู้ว่าบุหรีใหม่จนเกือบหมดมวนแล้ว เขายิ้มมันถึงในที่เขี่ยบุหรี นิ้วเรียวยาวเคาะกับโต๊ะเบา ๆ เพื่อหักห้ามตัวเองไม่ให้หยิบมาสูบอีกมวน

หรือสาเหตุจะเป็นเพราะการจากไปของคุณปู

จวงฝานซินที่โศกเศร้าได้พักการเรียนเป็นเวลาหนึ่งปี บริษัทเครื่องประดับถูกซื้อกิจการ เขาจึงไม่สามารถสานต่อเจตนาภรณ์ของชายชราได้อีก เมื่อความฝันกลายเป็นความเจ็บปวด หากทำต่อไปก็ต้องเผชิญกับความจริงที่ว่าทุกอย่างไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ดังนั้นจึงล้มเลิกความตั้งใจในการเรียนออกแบบเครื่องประดับ

ทั้งหมดนี้เป็นเพียงการคาดเดาของกู้จิวเหยียน เขาไม่อาจแน่ใจได้เลยพูดตามตรงว่า ถ้าเป็นเขาคงรับไม่ไหวด้วยซ้ำ คุณปูของจวงฝานซินต่อสู้กับโรคร้ายได้เพียงหนึ่งปี จวงฝานซินเพิ่งย้ายไปปีเดียวก็เกิดเรื่องราวขึ้นมากมายอายุแค่สิบแปดปี แกมไม่ใช่คนกล้าเผชิญหน้ากับปัญหา ตอนนั้นอีกฝ่ายจะรับไหวได้ยังไง

ยิ่งกู้จิวเหยียนจมอยู่ในห้วงความคิดมากเท่าไร ก็ยิ่งอดไม่ได้ที่จะนึกถึงโทรศัพท์สายสุดท้ายของพวกเขาในเดือนสิงหาคมปีนั้น จวงฝานซินบอกว่าชอบเพื่อนร่วมชั้นที่เรียนด้วยกันและทั้งคู่ก็คบกัน ลองนับดูแล้วน่าจะไม่นานนักหลังจากที่ชายชราจากไป

หรือว่าในช่วงเวลาที่ทุกข์ทรมานที่สุด คนคนนั้นจะคอยดูแลและอยู่เคียงข้างจวงฝานซิน พาเขาก้าวผ่านความทุกข์ใจและความยากลำบาก จวงฝานซินเลยรู้สึกวันไหวเพราะซาบซึ้งใจ

แต่จริงหรือไม่ก็ไม่รู้ กู้จิวเหยียนมองโต๊ะอย่างเหม่อลอย ตั้งแต่กลับมาเจอกันอีกครั้ง ทุกครั้งที่เจอกัน พวกเขาจะมีเวลาพูดคุยเพียงครู่เดียวเท่านั้น

จวงฝานซินขอโทษและยอมรับผิดกับเขา แต่ไม่เคยพูดถึงเรื่องราวหลังจากย้ายถิ่นฐานเลยสักคำ

เวลาไม่พอหรือแค่ว่าไม่อยากพูดถึงมัน

กู่จิวเหยียนไม่คิดที่จะถามอยู่แล้ว อย่างน้อยก็ไม่ใช้ตอนนี้ ไม่ว่าจะยังไง นั่นก็เป็นช่วงเวลาที่เจ็บปวดของจวงฝานซิน ถ้าต่อไปพวกเขาใกล้ชิดกันมากขึ้น และจวงฝานซินเต็มใจที่จะบอก เขาก็พร้อมรับฟัง

กู่จิวเหยียนหลุดคำอย่างช่วยไม่ได้ คนที่เคยใกล้ชิดที่สุด ขาดการติดต่อกันไปเป็นสิบปีจนกลายเป็นแค่คนแปลกหน้า ขนาดจิตใจคนเรายังเอาแน่เอาอนไม่ได้ แล้วจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมง่ายตายขนาดนั้นได้อย่างไร

เขาลุกขึ้นหลังจากนั่งเฉาอยู่นาน “บอนด์ ไปกันเถอะ”

สิ้นเสียง หน้าจอโทรศัพท์ก็สว่างขึ้น สายโทร.เข้าคือ ‘เวินหลิน’

กู่จิวเหยียนลืมนึกเด็กคนนี้ไปเลย นึกแล้วก็ซ้ำ เดิมทีคิดว่าต่างฝ่ายต่างมาเจอกันตามทีผู้ใหญ่นัดแนะพอเป็นพิธี พวกเขาแค่คุยกันสบายๆ แต่ไม่รู้ว่าเขาไปพูดอะไรโดนใจเวินหลินเข้า อีกฝ่ายถึงรู้สึกดีกับเขาจนได้

หลังมือค้ำมือนั้น เวินหลินลองหยั่งเชิงเพื่อดูท่าทีของเขา เขาไม่ชอบทำอะไรเย็นเยื่อมาแต่ไหนแต่ไร จึงปฏิเสธไปอย่างสุภาพแต่ชัดเจน เขาเดินจงเจ้าเยอรมันเซฟเพิร์ดออกไปพร้อมกตริบสาย “ฮัลโลล เสี่ยวเวิน”

“พี่เหยียน” เวินหลินเข้าประเด็นทันทีคล้ายอัดอั้นมานานเต็มที “พี่กับผู้อำนวยการจวงมีซัมดิงกันใช่ไหมครับ”

น้ำเสียงคาดโทษราวกับจับได้ว่าสามีนอกใจ กู่จิวเหยียนเอ่ย “พูดอะไรของนาย ก็เห็นอยู่ว่าฉันยังโสด”

เวินหลิน “ผู้อำนวยการบอกว่าเขาชอบพี่ แถมยังบอกว่าจะแข่งกับผมแบบแพร์ๆ ด้วย” เขากลับไปครุ่นคิดตั้งสองวัน “พี่สองคนเป็นเพื่อนสมัยม.ปลาย เขาเองก็เรียนวาดภาพ ดูยังไงก็มีพิรุช จริงๆ แล้วเขาเป็นรักแรกของพี่ใช่ไหมครับ”

กู่จิวเหยียนไม่ยอมรับหรือปฏิเสธ เพียงถามกลับ “แล้วนายคิดว่ายังไงล่ะ”

เสียงเวินหลินฮึดฮัด “ถ้าเขาเป็นรักแรกของพี่จริงๆ ผมก็ขอยอมแพ้”

ทั้งหน้าตา ความสามารถ ความผูกพัน เขาสู้อะไรไม่ได้สักอย่าง สู้เขาชิงยอมแพ้ไปเลยดีกว่า

“แต่พวกพี่ทำเกินไปซะมัด” เขาเอ่ย “เขาชอบพี่ และผมเดาว่าพี่เองก็คงรู้ แต่ยังคงกล้าทำตัวเป็นเพื่อนร่วมชั้นธรรมดาๆ พวกพี่ปั้นหัวผมซัดๆ”

ก๊วจ้วเหยียนขึ้นมานบรด “นายอยากให้ฉันขอโทษใช่ไหม”

เวินหลิน “ขอโทษแล้วได้อะไร พี่ทำตามเงื่อนไขของผมข้อเดียวก็พอ”

ก๊วจ้วเหยียนคิดอย่างนักธุรกิจ “สัญญาาระหว่างครอบครัวเราลงนามเสร็จไปแล้ว ให้เปลี่ยนแปลงเรื่องผลประโยชน์คงเป็นไปได้ อีกอย่าง งานก็ส่วนงาน เรื่องส่วนตัวก็ส่วนเรื่องส่วนตัว”

“ใครเขาอยากคุยเรื่องนี้กัน!” เวินหลินกลกตออย่างเอือมระอาแล้วเริ่มเจรจา “ผู้อำนวยการขอพี่ใช่ไหมล่ะ พี่ช่วยถามเขาให้หน่อยสิว่า หลังสิ้นสุดช่วงทดลองงาน ผมจะได้เป็นพนักงานประจำหรือเปล่า”

ก๊วจ้วเหยียนหลุดขำ “ถ้าไม่ได้ล่ะ”

เวินหลินเอ่ยเสียงแข็ง “ขอให้เขาอกใจพี่!”

ก๊วจ้วเหยียนคล้ายถูกพุดจี้จุด เหยียบคันเร่งบึ่งรถออกไปทันที แสงแดดช่วงบ่ายอบอุ่น ชื่นวางต้นไม้ที่จวงฝานชินสั่งซื้อออนไลน์มาส่งพอดี เขาแกะกล่องแล้วนั่งประกอบเองบนพื้น ส่วนเผยจื่อที่นั่งรับแดดบนโซฟาหวาย “จัดบ้านไม่ได้พักทั้งวัน ไม่เจ็บเข่าหรือไง”

เจ็บแต่ทนไหว จวงฝานชินอยากรีบจัดบ้านให้เสร็จ อย่างน้อยข้าวของในบ้านก็ต้องครบครันพร้อมสำหรับรับแขก ไกลถึงวันหยุดปีใหม่แล้ว เขาวางแผนจะชวนก๊วจ้วเหยียนมาเยี่ยมบ้าน หนึ่งคือเป็นการขอบคุณที่ช่วยเขาหาบ้าน สองคือหาข้ออ้างที่จะได้อยู่ด้วยกัน

เผยจื่อถาม “จะกลับไปคบกันจริงๆ เหรอ”

จวงฝานชินพยักหน้าพร้อมแก้ไข้ถูก “ฉันตามจับเขาฝ่ายเดียว พี่ก็รู้ว่าที่ผ่านมามีฉันไม่กล้ากลับมาเจอเขา คิดตลอดว่าอยากให้ตัวเองดีขึ้น ดีขึ้นอีกนิด เอาแต่กลัวว่าจะดีไม่พอ ครั้งนี้ถือโอกาสที่กลับมาช่วยพี่เรื่องงานและได้พบเขาอีกครั้ง ฉันไม่รู้ว่าจะดีพอหรือยัง รู้แค่ว่ารอดต่อไปไม่ไหวแล้ว”

“แล้ว...” เผยจื่อถามคำถามที่สมเหตุสมผลและอยู่บนความเป็นจริง

“ถ้าจิบกลับมาไม่ได้ล่ะ”

วันเวลาล่วงเลยมานาน ความรักมีระยะเวลาของมัน รสนิยมและความชอบของคนเราก็ย่อมเปลี่ยนไปเช่นกัน ไม่ใช่ทุกคนที่จะยึดติดกับความรู้สึกเดิมๆ จวงฝานซินเข้าใจความจริงข้อนี้เป็นอย่างดี เขาเอ่ยเสียงหนักแน่น “ถ้าจิบกลับมาไม่ได้ ฉันก็พร้อมยินดีกับเขาในทุกๆ เรื่องจากใจจริง”

“แล้วตัวนายเองล่ะ” เผยจือถาม

“ฉันเหรอ” จวงฝานซินก้มหน้าแคะห่ออะไหล่ “สกรูหายไปสองสามตัว แหะ ต้องทักไปถามร้าน ไม่ก็ให้คะแนนติดลบสักหน่อยแล้ว”

เขาเลี้ยงที่จะตอบคำถามของเผยจือ เมื่อหุ่มหมดหน้าตักเพื่ออะไรสักอย่าง เขามักไม่คิดเผื่อว่าจะทำอะไรถ้าทุกอย่างลุ่มเหลว

จวงฝานซินชั้นสกรูให้แน่นพลงเปลี่ยนหัวข้อ “ฉันได้ไปซัซซี่ในประเทศมาแล้ว พี่ว่าฉันซื้อรถสักคันดีไหม นั่งแท็กซี่ทุกวันเปลืองชะมัด”

เผยจือ “เอารถฉันไปซัซก่อน เย็นนี้จะได้ไปส่งฉันพอดี” หลังจากลาหยุดหลายวันก็ถูกกองถ่ายตามตัวเข้าเย็น ซินไม่กลับไปสักทีคงดูไม่เป็นมืออาชีพ

ตอนเย็นจวงฝานซินเปลี่ยนชุดและขับรถไปส่งเผยจือที่สนามบิน เขาไม่ได้ขับรถมาสักพักแล้ว แถมไม่คุ้นทาง ขนาดขับตามจีพีเอสยังเลี้ยวผิดหลายครั้ง แผ่นหลังเขาขึ้นเหงื่อราวกับเพิ่งขับผ่านภูเขาไฟ พอมาถึงสนามบินก็ดับเครื่องยนต์ พูหน้าบนพวงมาลัยแล้วโกลมหายใจเข้าปอด

เผยจือถูกพาขับวนจนอยากอาเจียน “นายจะไหวไหมเนี่ย”

“ไม่ต้องห่วง” จวงฝานซินรับรอง แต่พอรับรองเสร็จกลับถามอย่างไร้ความมั่นใจ “รถพีมีประกันอยู่ใช่ไหม”

“เวรเอ๊ย” เผยจือสบถกลางคว่ำกระเป๋าดูทางลงไป จวงฝานซินเดินตามหลังเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร เขามาส่งที่หน้าจุดตรวจความปลอดภัยและโบกมือลา รอกระทั่งอีกฝ่ายเข้าไปข้างใน เขาจึงหาที่นั่งในโรงสนามบิน

ต้องพักสักหน่อย กว่าจะขับรถมาถึงที่นี่ได้ เล่นเอาชะเขาหมดแรง

จวงฝานซินเล่นโทรศัพท์ระหว่างนั่งพัก เขาเปิดรายการแชตขึ้นมา ก่อนจัดปาร์ตี้เขาเพิ่มคนแปลกหน้าเป็นเพื่อนหลายคน ทั้งออร์แกนซ์จัดสถานที่ ฝ่ายเครื่องเสียง เจ้าของร้านดอกไม้...เขาคัดเลือกแล้วกดลบ ลบเสร็จก็มองไปรโฟล์

ของก๊วเจี้ยนซึ่งเป็นเป้าหมายที่แท้จริงของเขา

เขากดเข้าไปแล้วพิมพ์ [บ้านจัดใกล้เสร็จแล้ว ถ้าไม่ได้นายช่วย บ้านนี้ฉันคงยังไม่เจอบ้านที่อยากได้]

กดส่งเสร็จก็ล็อกหน้าจอทันที พอล็อกเสร็จก็ตะหนัาจออีกครั้ง ยังไม่ตอบสินะ ล็อกหน้าจอก็ลงกระเป่าแล้วหยิบออกมาดูอีกครั้ง ยังไม่ตอบสินะ จวงฝานซินทำเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า ตึง หานาที่ต่อมาก๊วเจี้ยนก็ตอบกลับ

[วันนี้เวินหลินติดต่อฉันมา]

ว่าไงนะ เด็กหน้าอ่อนนั้นคิดจะทำอะไร แล้วก๊วเจี้ยนบอกเขาทำไม จวงฝานซินกดโทร.ออกทันที เพราะนั่งไม่ติดจึงลุกขึ้นและเดินไปมาภายในโถงสนามบิน เมื่อปลายสายกดรับเขาก็ถามทันที “เวินหลินติดต่อนายมาว่ายังไง เขาจะจับนายหรอ”

ก๊วเจี้ยนตอบ “เขาโกรธเพราะคิดว่าเราไปปั่นหัวเขา”

“นายจะให้ฉันไปขอโทษเขา ง้อเขา หรือให้ทำยังไงก็ได้” ปากจวงฝานซินเอ่ยแบบนั้น ทว่าในใจกลับหวาดกลัวเหลือเกิน “แล้วนายล่ะ คิดจะเปลี่ยนใจไปลองคบเขาดูหรือเปล่า”

ก๊วเจี้ยน “ก็เป็นความคิดที่ไม่เลว”

จวงฝานซินเดินมาถึงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์โดยไม่รู้ตัว เขาทำแขนบนเคาน์เตอร์ มือที่ถือโทรศัพท์เลื่อนต่ำลง ตอนนี้องเสียงประกาศของเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดินก็ดังขึ้น เทียวบินที่จะออกเดินทางไปนิวยอร์กมีความจำเป็นต้องเลื่อนออกไปเนื่องจากปัญหาด้านสภาพอากาศ...

“จวงฝานซิน” น้ำเสียงก๊วเจี้ยนเปลี่ยนไป “นายอยู่ไหน”

“สนามบิน”

“ไปทำอะไรที่สนามบิน” ก๊วเจี้ยนคล้ายคาดคั้น “นายจะไปไหน”

จวงฝานซินตอบ “ฉันไม่ได้จะไปไหน ฉันแค่มาส่งเฉยจื่อ” เขาจับอารมณ์ที่เปลี่ยนไปของก๊วเจี้ยนได้ มันบีบรัด ชุนเคือง และที่ซัดกว่านั้นคล้ายจะมีความอ่อนไหวบางอย่างที่เขาไม่เคยเจอมาก่อน

เขาปวดใจและรู้สึกผิด หันหลังกลับวิ่งออกจากโถงสนามบินทันที ข้างนอกมีเพียงเสียงลมพัด “ฉันกำลังจะกลับบ้านแล้ว”

ปลายสายเงียบไปนาน หากไม่ได้ยินเสียงลมหายใจ เขาคงคิดว่าอีกฝ่ายวางสายไปแล้ว ผ่านไปนานกู่จิวเหยียนถึงเอ่ยขึ้น “เวินหลินวานให้ฉันมาถามเรื่องการเป็นพนักงานประจำของเขา”

จงฝานซินขับรถออกจากสนามบิน กลับมาถึงบ้านก็หมดเรี่ยวแรง ไม่รู้เหนื่อยเพราะขับรถเฉย ๆ หรือเพราะสายที่กู่จิวเหยียนโทร.มายังคงกวนใจเขาจนถึงตอนนี้

นี่เขาไปสะกิดแผลของอีกฝ่ายอีกแล้วสินะ

เมื่อก่อนกู่จิวเหยียนเป็นฝ่ายจ้อเขาตลอด แต่ตอนนี้เขาอยากเป็นฝ่ายจ้อเองบ้าง

เช้าวันจันทร์แสนวุ่นวาย จงฝานซินมาถึงบริษัทก็เข้าประชุมใหญ่เป็นอันดับแรก ตามด้วยประชุมย่อยเมื่อกลับมาที่แผนก มุมปากที่เพิ่งหายววมเกือบจะเป็นร้อนในขึ้นมาอีก

เด็กฝึกงานไม่มีสิทธิ์เข้าร่วมการประชุม จงฝานซินจึงยังไม่เจอหน้าเวินหลินตั้งแต่มาถึงบริษัท กระทั่งจัดการทุกอย่างเสร็จ ก่อนเข้าห้องทำงาน เขาจึงเหลือบมองไปยังโต๊ะอีกฝ่าย สายตาเขาคงมีแรงดึงดูดบางอย่าง เวินหลินถึงเงยหน้าขึ้นมาสบตาเขาราวกับรับรู้ได้ พร้อมฉีกยิ้มให้

แต่เมื่อจงฝานซินกระดิกนิ้วเรียก เด็กหนุ่มก็หุบยิ้มฉับ

เข้ามาในห้องทำงานและปิดประตูลง สายตาสองคู่สยบกันโดยมีโต๊ะกั้น จงฝานซินยิ้มขำ “นายเครียดอะไร ฉันไม่เคยใช้อำนาจกลั่นแกล้งนายสักหน่อย แถมยังดูแลนายเป็นอย่างดีมาตลอดไม่ใช่หรือไง”

เห็นเวินหลินยังคงเงยบกริบ จงฝานซินจึงเอ่ยต่อ “ที่จริงแล้วด้วยฐานะทางบ้านของนาย นายไม่จำเป็นต้องออกมาทำงานทำด้วยซ้ำ สร้างแบรนด์ตัวเองไปเลยง่ายกว่าตั้งเยอะ”

“ผมไม่อยากทำแบบนั้นครับ” เวินหลินเอ่ยออกมาในที่สุด “ผมพึ่งพาบารมีของครอบครัวมาเยอะแล้ว ในเมื่อไม่ต้องกังวลเรื่องปากท้อง ผมเลยอยากลองพึ่งพาตัวเองในเรื่องงานดูบ้าง จะได้รู้ว่าตัวเองมีความสามารถแค่ไหนกันแน่”

เรื่องนี้ค่อนข้างจริงจัง แต่จงฝานซินกลับย่นถาม “ในเมื่อคิดจะพึ่งพาตัวเอง แล้วทำไมต้องให้กู่จิวเหยียนมาถามฉันด้วย”

“...แค่ถามก็ไม่ได้เหรออครับ” เวินหลินร้อนตัว “ไม่ให้ถามก็ไม่ใช่ไรครับ”

จวงฝานซิน “ยังไม่หมดระยะทดลองงาน ตอนนี้อยู่เร็วเกินไปที่จะมาหวังว่าจะได้งานประจำหรือเปล่า トラบไต่ที่นายไม่ทำผิดกฎระเบียบบริษัทและขยันทำงาน บริษัทก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะไม่รับนาย”

เวินหลินใจชื้นขึ้นมาบ้าง “ช่วงนี้ผมขยันมากเลยครับ”

จวงฝานซินเองก็รับรู้เช่นกัน เขาเงิบไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยต่อ “เสี่ยวเวิน ถ้านายยินดี ต่อไปฉันจะสอนงานนายเอง” ไม่ใช่เพียงเพราะเรื่องส่วนตัว ทั้งคู่ถือว่าใหม่สำหรับที่นี่ ฉิ่งเจียหม่าให้เด็กฝึกงานมาเป็นผู้ช่วยเขาแบบขอไปที แต่ทันทีที่เข้ามาทำงาน เขากลับสนิทกับอีกฝ่าย ซึ่งจริงๆ มันก็ไม่ได้แยอะไรเลย

เวินหลินอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนจะเบิกตามองจวงฝานซิน “จริงเหรออครับ”

ผู้อำนวยการแผนกจะเอาเวลาที่ไหนมาสนใจผู้ช่วยธรรมดาๆ ทำงานไม่ดีแค่ล่ออกก็สิ้นเรื่อง ซึ่งแตกต่างกับการสอนงานที่สามารถให้คำแนะนำเรื่องการออกแบบ ช่วยชี้แนะและสนับสนุนเรื่องงาน เป็นเหมือนความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับลูกศิษย์

จวงฝานซินพยักหน้า “แต่ก็ต้องดูด้วยว่านายเต็มใจหรือเปล่า”

“ผมเต็มใจครับ! ผมต้องเต็มใจอยู่แล้ว!” เวินหลินลุกพรัดด้วยความตื่นเต้นพร้อมยื่นมือสองข้างบนโต๊ะ “ขอบคุณครับ ผู้อำนวยการ ไม่ใช่สิขอบคุณครับ อาจารย์จวง!”

จวงฝานซิน “เรียกตามตำแหน่งงานก็พอ” เขาลุกขึ้นเช่นกัน หยิบภาพสเก็ตช์หลายแผ่นบนโต๊ะขึ้นมา “ฉันไปของานของนายมาจากเหล่าสวีแล้วก็แก้ไขเสร็จแล้ว ไปลองขึ้นตัวอย่างที่ห้องตัดเย็บกันดีไหม”

จวงฝานซินหันหลังเวินหลินออกไปพร้อมเขยิบเข้าไปใกล้ เวินหลินมองเขาด้วยสีหน้าปลื้มปรีดิ์ใจ เขาเผยยิ้มอ่อนโยนแล้วกระซิบเสียงเบา “เรียกฉันอาจารย์แล้ว ต่อไปก็อย่าเฝ้าคิดถึงภรรยาของอาจารย์ล่ะ”

เวินหลินสะดุ้งเฮือก “นี่คืนดีกันแล้วเหรออครับ”

จวงฝานซินไม้คำโต “แค่ฉันลงมือ ร้อยทั้งร้อยไม่มีทางพลาด”

กัจฉ์เวียงเพ็งออกจากห้องทำงานของกัจฉ์อ๊วและกำลังกลับชั้นของตัวเอง เมื่อเข้ามาแล้วก็พบว่าเหล่าพนักงานต่างชำเลืองมองเขา เขาชะลอฝีเท้าลงกลางยกมือขึ้นจับหน้าตัวเอง แปลกๆ แหะ

โจวเฉียงยืนรอเขาหน้าห้องทำงาน “ท่านประธานคะ มีดอกไม้ถึงคุณห้องพัสดุเซ็นรับและนำขึ้นมาให้แล้วค่ะ”

กัจฉ์เวียงขมวดคิ้ว “ของอะไรถึงผมนะ ดอกไม้อันไหนหรือ”

เขาผลักประตูเข้าไปก่อนเห็นว่ากลางโถงทำงานมีกุหลาบช่อใหญ่กว่าปากกระหวางหราวอยู่บนนั้น สีแดงสด กลิ่นหอมอบอวล แถมยังมีทั้งหมดเก้าสิบเก้าดอก

เมื่อหันหลังก็เห็นรอยยิ้มแจ่มใสและติดเชาวน์นิดๆ จากเหล่าพนักงาน

ใบหน้ากัจฉ์เวียงเตี้ยขาวเตี้ยแดง เขาใช้เท้าปิดประตู ก่อนก้าวยาวๆ ไปหยุดหน้าโถงทำงาน มีการ์ดเสียบตรงกลางช่อกุหลาบ ด้านหน้าเขียนว่าถึงกัจฉ์เวียง ซึ่งเป็นลายมือของจวงฝานซิน

เขาหยิบมันขึ้นมา เดาไม่ถูกว่าข้างในเขียนว่าอะไร แต่ส่งดอกกุหลาบแดงมาเก้าสิบเก้าดอกขนาดนี้ ยังไงก็ไม่พ้นประโยชน์คอบอกรักหวานๆ แสนเนียนพวกนั้นแน่นอน

เป็นนักเรียนนอกซะเปล่า เซยชะมัด สมัยไหนแล้ว ยังใช้มุกนี้อยู่อีก

กัจฉ์เวียงคิดไปต่างๆ นานาอยู่นาน ในที่สุดก็กลั่นหายใจแล้วเปิดการ์ดข้างในมีเพียงตัวหนังสือเล็ก ๆ บรรทัดเดียว – สุขสันต์วันปีใหม่ล่วงหน้า!

บทที่ 69

เย็นนี้ไม่มีนัดพบปะสังสรรค์ มื้อค่ำตามกำหนดการเดิมถูกยกเลิก เนื่องจากมารดาของอีกฝ่ายล้มป่วยกะทันหัน กู้จิวเหียนเอ๋อแสดงความห่วงใยกับอีกฝ่าย หลังจากวางสายก็เก็บของเตรียมเลิกงานพร้อมกดต่อสายภายใน

โจวเจียงเข้ามา “ท่านประธานมีอะไรหรือคะ”

กู้จิวเหียนสั่ง “แม่ของประธานเมื่อก่อนป่วย สั่งกระเช้าดอกไม้แล้วก็ซื้อของบำรุงร่างกายเตรียมให้ด้วย” เอ๋อพลางลุกขึ้นสวมเสื้อโค้ต “ไม่มีอะไรแล้วจะเลิกงานได้”

โจวเจียงจดบันทึกพร้อมเอ๋อเตือนก่อนออกไป “ท่านประธานคะ อย่าลืมดอกไม้ของท่านนะคะ”

กู้จิวเหียนชะงักก็กึก กุหลาบแดงช่อโตนอนแอ้งแม้งบนโต๊ะกลางโซฟา ตั้งแต่เช้า สีของมันยังคงแดงสดจนถึงตอนนี้ กู้จิวเหียนสวมเสื้อเสร็จ เก็บกระเป๋าเรียบร้อยแล้วแต่ไม่ยอมออกไปสักที เขาอดทนรอจนพนักงานคนอื่นทยอยกลับไปเกือบหมด ถึงกล้าหยิบช่อดอกไม้ออกไป

เขาเป็นท่านประธานที่น่าเกรงขามของบริษัท แต่จ้วงผ่านชินทำให้เขาต้องทำตัวลับๆ ล่อๆ รวากับเป็นขโมย

ทว่าช่างบังเอิญ ขณะที่กู้จิวเหียนยืนรอลิฟต์พร้อมหยิบกุหลาบแดง แก้วสับแก้วดอกด้วยมือข้างเดียว กลิ่นหอมของดอกไม้อบอวลรอบกาย เมื่อประตูลิฟต์ค่อยๆ เปิดออกก็ปรากฏให้เห็นกู้จิวเหียนผู้บ๊วผู้เป็นพ่อแท้ๆ ยืนอยู่ข้างใน

สองพ่อลูกยืนมองหน้ากัน ขณะที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิดลง กู้ซื้อบัวก็เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน “เข้ามาสิ”

กู้จิวเหยียนกัดฟันเดินเข้าไป เขาถอยหลังเล็กน้อยเพื่อฟังผนังลิฟต์ แต่ประตูลิฟต์สีทองอร่ามกลับสะท้อนให้เห็นทุกอย่าง เขาเหลือบมองกู้ซื้อบัวแวบหนึ่ง ก็พบว่าผู้เป็นพ่อกำลังขมวดคิ้วมองเขาอยู่ก่อนแล้ว สายตานั้นยิ่งทำให้เขาอึดอัดแกมอับอายขึ้นไปอีก

“อยากถามก็ถามเถอะครับ” กู้จิวเหยียนหมดความอดทน “แม่ประธานเมิ่งเพิ่งเลือดออกในสมองกะทันหัน พ่อกลั่นเอาไว้เดี๋ยวก็ล้มป่วยไปอีกคนหรอก”

กู้ซื้อบัวลืงตาใส่เขาพร้อมดู “พูดจาไม่รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่” เอ่ยจบก็เลื่อนสายตาไปยังช่อกุหลาบ “แล้วนั่นแกจะให้คนอื่น หรือคนอื่นให้แกมา”

กู้จิวเหยียนตอบ “คนอื่นให้มาครับ”

“อ้อ...” เป็นคำซึ่งแฝงด้วยเลศนัย คล้ายซ่อนคำพูดเอาไว้นับพัน ทั้งยังคล้ายระอาเต็มทน ทันใดนั้นกู้ซื้อบัวก็นึกอะไรขึ้นได้แล้วเอ่ยอย่างรู้ทัน “ลูกชายบ้านเวินเป็นคนให้แกงั้นหรือ”

“ไม่ใช่ครับ” กู้จิวเหยียนถือโอกาสบอกให้รู้ “ผมกับเด็กคนนั้นไม่ได้เป็นอะไรกัน ต่อไปเขาคงเป็นแค่น้องชายคนหนึ่ง”

เขารู้ว่ากู้ซื้อบัวเป็นคนยังไง เครื่องขริมและจริงจัง ไม่มีทางเสียเวลาซักใช้เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของคนอื่น ดังนั้นอีกฝ่ายจะไม่ถามว่าใครให้ดอกไม้เขา แล้วก็ไปตามคาด กู้ซื้อบัวเพียงพยักหน้าและไม่ได้ถามอะไรต่อ ทว่ากลับยิ้มขึ้นมาลอยๆ

นี่คือจุดที่สองพ่อลูกเหมือนกันที่สุด เพียงกระตุกมุมปากเบาๆ แววหยอกล้อที่อยู่ในนั้นก็เผยออกมา กู้จิวเหยียนเริ่มยิ้มนิด “ยิ้มอะไรครับ”

“ฉันก็ดีใจกับแกไง” กู้ซื้อบัวเอ่ย “แกเป็นที่ต้องการของตลาดเหมือนกันสินะ”

พ่อที่ไหนพูดกับลูกแบบนี้กัน กู้จิวเหยียนกำลังจะตอกกลับ ลิฟต์ก็ลงมาถึงชั้นหนึ่งพอดี กู้ซื้อบัวก้าวออกไปเมื่อประตูเปิดออก ก่อนจากไป สีหน้าก็กลับมาจริงจัง “แต่บริษัทเป็นที่ทำงาน ไม่ใช่สถานที่ให้มาทำอะไรโรแมนติก”

กู้จิวเหยียน “จะไม่มาครั้งต่อไปแล้วครับ”

เขาลงมาที่ลานจอดรถ ตอนหยิบกุญแจรถ การ์ดใบนั้นก็ติดขึ้นมาด้วย
‘สุขสันต์วันปีใหม่’

โรแมนติกกับตุตลี

ขับรถกลับถึงบ้าน อพาร์ตเมนต์ของหนุ่มโสดมีเพียงความเงียบงัน
กู่จิวเหยียนถอดเนกไทโยนทิ้งลวกๆ ทั้งตัวนอนบนโซฟาแล้วกดสั่งอาหาร จ่าย
เงินเสร็จก็มีข้อความหนึ่งแจ้งเตือนมา คิดไม่ถึงว่าจะเป็นจวงฝานซิน

[ได้ดอกไม้หรือยัง]

กู่จิวเหยียนไม่อยากตอบสักนิด *[ได้แล้ว]*

จวงฝานซิน *[กุหลาบหนึ่งดอกหมายถึงหนึ่งเดียว กุหลาบเก้าดอกหมายถึง
ชั่วฉัวจินรันดร์ กุหลาบสิบเอ็ดดอกหมายถึงตลอดไป แล้วกุหลาบเก้าสิบเก้าดอก
ล่ะ นายรู้หรือเปล่าว่าหมายถึงอะไร]*

กู่จิวเหยียนพิมพ์ทำ หมายถึงนายเงินเยอะจนอยากผลาญเงินไป เห็นเขา
ไม่ตอบกลับ จวงฝานซินจึงโทร.มาทันที เมื่อกดรับสาย จวงฝานซินก็เรียกชื่อ
เขา เขาตอบรับในลำคอเบาๆ พลังหลังตาลงอย่างรู้สึกผ่อนคลายโดยไม่รู้ตัว

“ใกล้ปีใหม่แล้ว” จวงฝานซินเข้าประเด็น “ฉันจัดบ้านเกือบเสร็จแล้ว
เลยอยากฉลองย้ายเข้าบ้านใหม่สักหน่อย นายมาได้ไหม”

กู่จิวเหยียน “ไม่แน่ใจว่าช่วงนั้นจะมีตารางงานหรือเปล่า”

“นายวางวันไหน ฉันก็จัดวันนั้นแหละ” จวงฝานซินเอ่ย “นายช่วยหาบ้าน
ให้ฉัน อย่างน้อยก็ให้ฉันได้เลี้ยงข้าวตอบแทนเถอะนะ อีกร่าง...” ทำประโยค
ซ่อนไว้ซึ่งความลึกซึ้ง

กู่จิวเหยียนถาม “อีกร่างอะไร”

จวงฝานซินตอบเสียงจริงจัง “ฉันอยากเจอนาย อยากเจอทุกวันเลย”

พูดตรงจนตั้งตัวไม่ทัน กู่จิวเหยียนลืมหูลืมตาขึ้น เขามองลวดลายของ
หมอนอิงและตกอยู่ในความเงียบ ไม่ได้รู้สึกเวียนเมื่อได้ยินถ้อยคำหวานที่เลื่อน
หายไปนาน มีเพียงความงงงันและความรู้สึกในอดีตที่ค่อยๆ เอ่อล้นขึ้นมา

เขาตึงสติกลับมาอย่างรวดเร็ว “งั้นวันที่สองก็ได้”

เมื่อปลายสายตัดไป ภายในห้องก็เหลือเพียงความเงียบงัน กู่จิวเหยียน
เอนหลังนอนลึกลับๆ ก่อนจะลุกขึ้นมาแกะช่อดอกไม้ เขาวางมันบนโต๊ะกลาง

โซฟาแล้วหาภาชนะทั้งหมดในบ้านที่สามารถใส่ดอกไม้ได้มาจัดลงไปจนเต็ม

สามห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น ห้องครัว ห้องน้ำ และระเบียง มองไปทางไหนก็เห็นสีแดงสด รวากับกัจฉ์เวียนสร้างสกินธีมวันวาเลนไทน์ให้กับบ้าน กลิ่นกุหลาบติดเต็มมือ เขาทักไปบอกโจวเฉิงเฉิงว่าห้ามจัดตารางงานไว้ในวันที่สอง วันเวลาช่างผ่านไปไว ไม่ทันไรก็สิ้นปีแล้ว

เขาวางแผนสำหรับปีหน้าไว้หมดแล้ว ทั้งโครงการต่างๆ ของจีเอสจีและบริษัทในเครือ รวมไปถึงการพัฒนาบ็อกซ์แคปิตอล เรียกได้ว่ามีเป้าหมายการทำงานที่ชัดเจน ส่วนด้านครอบครัว เขาเตรียมตัวไปเที่ยวเป็นเพื่อนเซวียเม่าเซิน และกู่ผิงฟาง ช่วยเซวียเม่าเซินวางแผนเรื่องกองทุน และตั้งใจว่าจะดุกู๋เป่าเหยียนให้หน่อยลง

ทว่าในชีวิตที่วางแผนไว้เป็นอย่างดีของกัจฉ์เวียน จู่ๆ ก็มีจวงฝานซินปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง ทั้งเข้าหาเขา ทำให้แผนของเขายุ่งเหยิง และทำให้เขาหงุดหงิดเพราะคาดเดาตอนจบไม่ได้

ถึงจะแย แต่มันก็ทำให้เขาได้สัมผัสกับความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่ได้ลิ้มลองมานาน

วันขึ้นปีใหม่มาเยือน จวงฝานซินยุ่งมากจนไม่มีเวลาสัมผัสความรู้สึกโดดเดี่ยวตามคำกล่าวที่ว่า ‘ทุกครั้งยามเทศกาลยิ่งคิดถึงบ้าน’ เขาเก็บกวาดบ้านไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ต และเข้านอนตั้งแต่สองทุ่มเพื่อที่พรุ่งนี้จะได้ตื่นขึ้นมาในสภาพพอดี

ปกติเขาจะซื้อเปียจัพพ์ผ้าห่ม แต่วันที่สองเขาตื่นตั้งแต่เช้าตรู่ จัดผ้าปูเตียงคลุมผ้าห่ม วางหมอนให้เรียบร้อย และลงไปตุนซูป จากนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้าและรอกอยอย่างใจจดใจจ่อ

เกือบสิบโมงตรง จวงฝานซินจ้องนาฬิกาแทบทะเลเพราะกลัวว่ากัจฉ์เวียนจะผัดนัด เขาส่งข้อความไปถามอย่างร้อนใจ *[นายใกล้ถึงหรือยัง]*

กัจฉ์เวียน *[กำลังจอตรถ]*

จวงฝานซินตอบกลับด้วยความดีใจ *[งั้นเดี๋ยวฉันลงไปรับ]* เขาถอนหายใจโล่งอก ไม่ลืมที่จะส่งกระจกก่อนลงไป จากนั้นก็คว้ากุญแจแล้วออกจากห้อง ทว่าพอมาถึงลิบบบิชั่นหนึ่งกลับไม่เห็นแม้แต่เงาของกัจฉ์เวียน

จวงฝานชินวิ่งไปยังทางเข้าก่อนจะชะงักเท้าบนบันได ข้างสนามหญ้า หน้าทางเข้าตึก กู้จ้วเหียนสวมกางเกงวอร์มกับรองเท้าผ้าใบ คลุมทับด้วยเสื้อขนเป็ดไม่ได้รูตชิป ในมือจวงเจ้าเยอรมันเซฟเฟอร์ที่นอนหนึ่งไม่ยอมขยับบนสนามหญ้า

จวงฝานชินตะโกนเสียงดังด้วยความตื่นเต้น “บอนด์!”

เจ้าเยอรมันเซฟเฟอร์หูตึ่งมองตามเสียง มันวิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเห่าแล้วพุ่งไปหาจวงฝานชิน กู้จ้วเหียนดิ่งมันไว้สุดแรง เมื่อเดินเข้าไปหาจึงเห็นว่าจวงฝานชินสวมเพียงเสื้อไหมพรมตัวบางและกางเกงยีนส์กินนี่แต่ร่องรอยขาด “ไม่หนาวหรือไง”

“หนาวสิ เพราะมันรีบมาให้ฉันกอดได้แล้ว”

กู้จ้วเหียนตัวแข็งท้อ ขณะกำลังเรียบเรียงคำปฏิเสธ จวงฝานชินก็ยอตัวลงไปกอดเจ้าบอนด์แล้ว เจ้าบอนด์ยังคงเห่าอย่างตื่นเต้น เขาเตะตูดมันที่หนึ่งพลางดำ “เห่าหาพ่อแกหรือไง”

ฝานมาลิปปี ลูกสุนัขที่ตอนนั้นเพิ่งอายุหนึ่งขวบยังคงจำเขาได้ จวงฝานชินถือสายจูง ส่วนมืออีกข้างเอื้อมไปแตะกู้จ้วเหียนและเปลอควงแขนนั้นอย่างลึมตัว กลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่พอใจจึงปล่อยมือแล้วเปลี่ยนมาจับเสื้อขนเป็ดไว้หลวมๆ

พวกเขาขึ้นมาชั้นบน เมื่อเข้ามาในบ้าน กู้จ้วเหียนมองสำรวจรอบๆ เป็นอย่างแรก เขารู้ว่าห้องตัวอย่างในตอนแรกเป็นอย่างไร เดิมก็สวยอยู่แล้ว ตอนนั้นเมื่อถูกตกแต่งเพิ่มเติมจากคนที่เป็นดีไซเนอร์ สไตล์ของห้องก็ดูอบอุ่นมากขึ้น

เพียงแต่ดูเสียบเกินไป กู้จ้วเหียนถาม “นายไม่ได้ชวนคนอื่นหรือ”

งานเลี้ยงฉลองย้ายเข้าบ้านใหม่ต้องดูครีกครีนไม่ใช่หรือไง จวงฝานชินตอบ “ไม่ได้ชวน ฉันชวนนายคนเดียว” เขาอธิบายเพราะคิดว่ากู้จ้วเหียนไม่อยากจะอยู่กับเขาตามลำพัง “เผยจี้กลับกองถ่ายแล้ว และอยู่ที่นั่นก็ไม่มีเพื่อนคนอื่น”

กู้จ้วเหียนกลับคิดว่าจวงฝานชินกำลังปรับทุกข์กับเขา “ชวนเพื่อนร่วมงานก็ได้ จะได้สนิทกันไว้ด้วย”

ใครอยากสนิทกับคนอื่นกัน จวงฝานชินโพล่งออกไป “นายไม่ต้องแก๊ง

โง่เลยนะ ก็ฉันอยากอยู่กับนายสองต่อสอง จะเรียกคนอื่นมาเป็นก้างขวางคอทำไมล่ะ”

เมื่อถูกสารภาพตรงๆ กุ๊จิวเหียนก็แก้งทำเป็นหูทวนลมแล้วก้มลงไปปลดสายจูงให้บอนด์ เขาเดินสำรวจห้องนั่งเล่นพลาจเปลี่ยนเรื่องคุย “คุณเคยกับที่นี่หรือยัง”

“อืม คุณแล้วละ” จวงฝานชินยกกาแพที่ซิงเสร็จแล้วมาให้ “ขอบคุณนะที่ช่วยหาบ้านให้ ไม่งั้นตอนนี้ฉันอาจจะยังพักที่โรงแรมอยู่ก็ได้”

กุ๊จิวเหียนตอบ “ไม่เป็นไร”

หลายครั้งความรู้สึกก็หมายถึงระยะห่าง จวงฝานชินกำมือแน่น กลืนความรู้สึกพ่ายแพ้แล้วเข้าไปเอ่ยชวน “ชั้นแรกมีแค่ห้องนั่งเล่นกับห้องครัวขึ้นไปดูชั้นสองดีไหม”

เขาเล่าเรื่องตลกระหว่างเดินขึ้นบันไดเพื่อทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย “คืนวันคริสต์มาสฉันเมามากก็เลยลืงตกลงไปข้างล่างด้วยละ”

กุ๊จิวเหียนกลับไม่ได้หัวเราะ เขาเดินตามหลังโดยเว้นระยะห่างสองชั้นบันได ได้ยินดังนั้น แขนของเขาก็กางออกอัตโนมัติเพื่อป้องกันจวงฝานชินจากด้านหลัง

ชั้นบนมีสองห้องนอน ส่วนเตียงอยู่ในห้องนอนเล็ก ภายในถูกจัดแต่งอย่างเป็นระเบียบ ที่สะดุดตาที่สุดคงเป็นกีตาร์ใหม่เอี่ยมที่แขวนข้างผนัง

จวงฝานชินหยิบมันลงมา “เพิ่งมาถึงวันก่อน ฉันมัวแต่จัดบ้านเลยแขวนมันไว้แบบนี้” เขายื่นมันไปข้างหน้ากุ๊จิวเหียน “ทุกวันนี้ยายยังเล่นกีตาร์อยู่หรือเปล่า ช่วยตั้งสายให้ฉันหน่อยสิ”

กุ๊จิวเหียนรับมาแล้วนั่งลงปลายเตียง เขาไม่ได้เล่นนานแล้วเพราะงานยุ่งมาก ตั้งสายเสร็จและลองเล่นดูก็พบว่า เป็นกีตาร์ที่ดีทีเดียว เขาถามอย่างไม่ใส่ใจนัก “แขวนไว้ตกแต่งห้องเธอ”

จวงฝานชินไม่ได้ตอบ เขาหยิบปิ๊กกีตาร์จากลิ้นชัก แยกกีตาร์มาถือไว้เอง แล้วเริ่มดีดโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาเล่นได้คล่องแคล่ว มีทักษะ อีกทั้งสีหน้าท่าทางยังเต็มไปด้วยความผ่อนคลาย

กุ๊จิวเหียนตกตะลึงเล็กน้อย หลบตาลงมองการเคลื่อนไหวของนิ้ว

จวงฝานซิน ไม่พบท่าทางแสนงอแงเหมือนในตอนนั้นแม่แต่น้อย หลังจากเล่นจบเพลง จวงฝานซินก็ตบสายกีตาร์และถามอย่างภูมิใจ “พอได้ไหม”

“เพราะดี” กู๋จิวเหยียนตอบตามความจริง “นายเริ่มเรียนตั้งแต่เมื่อไหร่”

จวงฝานซิน “ตอนที่ย้ายไป” เสียงที่เปล่งออกไปเบาหวิวคล้ายกลัวจะผลอไปสะกิดอะไรเข้าอีก

ห้องนอนใหญ่มีขนาดกว้างขวาง แต่บัดนี้ถูกยึดของจนเต็มแล้ว ผนังทุกด้านประดับด้วยชั้นวางต้นไม้หลากหลายแบบ ไม้ดอกไม้ประดับสีเขียวชอุ่มวางเรียงรายไปจนสุดระเบียบ กลางห้องเป็นโถ๊ะไม้แท่นขนาดกว้างและยาวที่ทำหน้าที่เป็นโถ๊ะทำงาน หน้าโถ๊ะแบ่งออกเป็นสองฝั่ง คือฝั่งที่วางอุปกรณ์วาดภาพ และฝั่งที่วางพวกผ้าต่างๆ มีขาตั้งวาดภาพตั้งไว้ข้างผนัง ส่วนข้างๆกันนั้นเป็นหุ่นโชว์เสื้อผ้าขนาดครึ่งตัว และสุดท้ายคือจักรเย็บผ้าที่วางอยู่มุมห้อง

กู๋จิวเหยียนมองสำรวจอย่างสนใจ หยิบผ้าขึ้นมาจับ แล้วหันไปดูดอกไม้อีกครั้ง เขายังจำสวนดอกไม้ของบ้านจวงได้ และมันก็ทำให้เขานึกถึงช่อกุหลาบแสนหวานใจช่อนั้น

แสงแดดตอนนี้อบอุ่น เขาเดินไปที่ระเบียงก่อนจะนั่งลงบนโซฟาหวายแผ่นกระดาศที่ถูกพับไพล่ออกมาจากกระเป๋ากางเกง เขาหยิบมันออกมาแล้วยื่นให้จวงฝานซิน “นี่ของนาย คราวก่อนเลี้ยวเวินทำตกไว้ในรถฉัน”

จวงฝานซินคลี่กระดาศออก ที่แท้ก็เป็นแบบดีไซน์ของแท่งแกรนิตหมายเลขเจ็ด เขานั่งลงข้างๆ กู๋จิวเหยียน พวกเขาอยู่ใกล้กันมาก เหมือนตอนที่นั่งรถประจำทางด้วยกัน และเหมือนตอนที่นั่งโถ๊ะแถวสุดท้ายด้วยกันในช่วงพักกลางวัน

ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมา แสงอาทิตย์อาบไล้ทั่วเรือนกาย จวงฝานซินรู้สึกเหมือนถูกแผดเผา เขายื่นมือออกไปสัมผัสแขนเสื้อกู๋จิวเหยียนเบาๆ ราวกับใยแมงมุม จากนั้นก็เลื่อนลงไปอย่างกล้าๆกลัวๆ สัมผัสหลังมือ ลูบไล้ปลายนิ้วไปตามผิวและเส้นเลือด...ก่อนจะรวบมือแกร่งนั้นเอาไว้

ฝ่ามือเขาเล็กกว่ามาก ทำให้คิดถึงความรู้สึกตอนที่ฝ่ามือของกู๋จิวเหยียนโอบกอดเขาเอาไว้ ทันใดนั้นกู๋จิวเหยียนก็ชักมือหนี จวงฝานซินเคลื่อนมือตามอย่างไม่ยอมแพ้ อยากรจะจับไว้อีกครั้ง

“ให้ฉันจับหน่อยนะ...” จวงฝานซินทั้งหันศีรษะและเอนตัวจนแทบจะเกยบนท่อนแขนกู่จิวเหยียน เขาได้จับมือกู่จิวเหยียนสนใจอยาก กระชับมือแน่น ร่างกายคล้ายจะสั่นระริกเมื่อพยายามจะสอดประสานนิ้วกับอีกฝ่าย

กู่จิวเหยียนไร้หนทางหลบหนี หันไปมองเขาพาลงเอยคล้ายเอื้อมระอา ระคนขบขัน “ใครเขาจับแบบนายกัน”

“งั้นฉันต้องจับยังไง” จวงฝานซินลืมตาคู่สวยขึ้น เมื่อก่อนกู่จิวเหยียนเป็นฝ่ายจับเขา เขาจึงไม่รู้จริงๆ ว่าต้องจับยังไง ทันใดนั้นก็ว่าอุ่นใจขึ้นมา “งั้นนายกับแฟนคนก่อนๆ ใครจับใคร ถ้าพวกเขาจับนาย พวกเขาจับยังไง”

กู่จิวเหยียน “อย่างน้อยก็ไม่ได้ดอกไม้ เซยเป็นบ้า”

“...งั้นต้องให้หญ้าเหรอ” จวงฝานซินอดเถียงกลับไม่ได้ เขาซักกะโมโห แล้วจริงๆ “นายคิดว่าฉันให้ดอกไม้เป็นอย่างเดียวหรือไง” เขาปล่อยมือแล้วลุกขึ้น กลายร่างเป็นครุฟลายปกครองภายในพริบตา “ยืนขึ้น”

กู่จิวเหยียนยังไม่ทันได้ตอบสนองอะไร จวงฝานซินก็ดึงเขาขึ้นและดันหลังกลับไปโต๊ะกลางห้อง จวงฝานซินเงยหน้ามองเขา ทำทางขุ่นเคืองเมื่อสักครู่หายไปแล้ว เหลือเพียงความอบอุ่นระคนออกด้ออัน “ฉันจะตัดชุดให้นาย ดัดป้ายเสื้อของฉัน แล้วก็ปักชื่อฉันไว้บนป้ายด้วย”

กู่จิวเหยียนชอบให้ใช้ไม้อ่อนนอยู่แล้ว เขาจึงใจเอ๋ย “ถ้าทำออกมาไม่ดีฉันไม่สวมหรอกนะ”

จวงฝานซินเม้มปากหัวเราะเบาๆ ราวกับได้ยินเรื่องน่าขัน เขาอาจจะทำอาหารไม่เก่ง แต่กับเรื่องออกแบบเสื้อผ้าจะทำออกมาไม่ได้ยังไง เขาหยิบสายวัดบนโต๊ะขึ้นมาแล้วอ้อมไปข้างหลังกู่จิวเหยียน “เริ่มจากวัดตัวก่อนเลย”

เขาจับปลายสายวัดด้านหนึ่งไว้บนไหล่ซ้ายแล้วยึดปลายอีกด้านไปทาบบนไหล่ขวา จุดบันทึกความกว้างของไหล่เรียบร้อยก็วัดความยาวลำตัวของกู่จิวเหยียนต่อ เขาฉวยโอกาสดึงแขนอีกฝ่ายให้หันกลับมาเผชิญหน้ากัน ก่อนก้าวเข้าไปใกล้แล้วเอื้อมมือไปโอบรอบเอวกู่จิวเหยียน

ชั่วพริบตาเดียว จวงฝานซินก็ปล่อยมือโดยที่มีสายวัดรั้งรอบเอวนั้นเอาไว้ เขาขยับสายวัดขึ้นไปทีละนิดจนถึงแผงอก เมื่อวัดรอบเอวและรอบอกเสร็จก็ขมความตื่นเต้นแล้วขยับเข้าไปใกล้อีกนิด ตรงหน้าคือลูกกระเดือกของกู่จิวเหยียน

มันกำลังขึ้นลงอย่างเผยให้เห็นถึงความประหลาด

“ใกล้เสร็จแล้วละ” จวงฝานชินเอ่ย “เหลือแค่วัดรอบคอก”

เวลาซื้อเสื้อเชิ้ตต้องรู้ความยาวรอบคอกอยู่แล้ว กู้จิวเหียนเอ่ย “เดี๋ยวฉันบอกเอง -”

“นายไม่ต้องบอก ฉันวัดเองได้” จวงฝานชินเอ่ยแทรกอย่างเจ้าเล่ห์ ยกมือสองข้างขึ้นคล้องสายวัดรอบคอกกู้จิวเหียน วัดเสร็จยังไม่ผละออกไปทันที เขาจับกระชับสายวัดแล้วออกแรงดึงแรงๆ บังคับให้กู้จิวเหียนโน้มตัวลงมา

จวงฝานชินเงยหน้าขึ้น ลมหายใจบางเบาเป่ารด ใบหน้าขาวกระจ่างซบสีชมพูเรื่อ “จิวเหียน” เขากระซิบเสียงแผ่ว ความรู้สึกตื่นเต้นที่พรั่งพรูตั้งแต่ตอนที่อีกฝ่ายก้าวเข้ามาในบ้านยังไม่จางหายไป “ชอกอดหน่อยได้ไหม”

กู้จิวเหียนส่องมองไปทางอื่น “ฉันหิวแล้ว”

นี่คือการปฏิเสธอ้อมๆ จวงฝานชินทำหูทวนลม ปล่อยมือจากสายวัด แล้วเลื่อนฝ่ามือลงไปแตะสีข้างของกู้จิวเหียน ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าเขาว่าเอวของกู้จิวเหียนอ่อนไหวแค่ไหน เมื่อก่อนเวลาเขานั่งซ้อนท้ายจักรยาน กู้จิวเหียนจะไม่ให้เขาแตะมั่วๆ แต่จะให้โอบแขนรอบตัวและจับได้แค่กล้ามเนื้อหน้าท้องเท่านั้น

และในยามแลกเปลี่ยนไออุ่นกันอย่างลึกซึ้ง เขามักจะทนไม่ไหวและร้องให้จนเสียงขาดห้วง ใช้เขาสองข้างหนีบสีข้างของกู้จิวเหียนและถูเบาๆ เพื่ออ้อนวอน แต่มันกลับยิ่งไปทำลายสัญชาตญาณดิบของอีกฝ่ายมากกว่าเดิม

จวงฝานชินกดกล้ามเนื้อที่อยู่ใต้ฝ่ามือพลางเอ่ยราวกับหลอกเด็ก “กอดแค่แป๊บเดียวเอง แล้วเดี๋ยวจะรีบไปทำอาหารให้นายเลย”

กู้จิวเหียนขบกรามแน่น ถูกคนแซ่จวงเล่นงานจนร่างกายชาไปทั้งแถบ เขาปลดปล่อยความรู้สึกนึกคิด แฝ่นอกพลันรู้สึกอุ่น จวงฝานชินโผล่ตัวเข้ามาในอ้อมแขนของเขาพร้อมกับเกมที่ซุกลงมาตรงซอกคอก

ในหัวมีเพียงเสียงอ้ออิ่ง จิตวิญญาณของกู้จิวเหียนถูกระชากออกไป ปล่อยให้จวงฝานชินกอดอยู่อย่างนั้น

เสียงกุกกักดังแว่วมาจากห้องข้างๆ ตามมาด้วยเสียงเคลื่อนไหวของอุ้งเท้า สุนัขบนพื้น เสียงนั้นใกล้เข้ามาพร้อมกับบอนด์ที่ปรากฏตัวขึ้นซ้ำๆ มันกระโดด

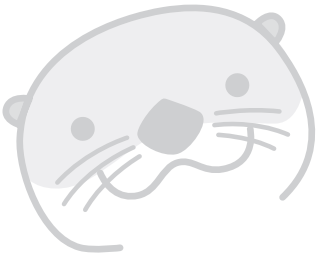
ขึ้นไปบนเตียงและกึ่งไปมาบนนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาต แถมตอนนี้ยังคาบ
ของเล่นที่เพิ่งค้นพบใต้ผ้าห่มไว้ในปาก

ก๊วเจี้ยนมองไปทางประตูและจ้องมอนชิชิตัวเก่าตัวนั้น

“นาย...”

จวงฝานชินเอ่ยอย่างไม่รู้เรื่อง “ขอกอดอีกห้าวิ แค่ห้าวินะ”

ทันใดนั้นก๊วเจี้ยนก็ยกมือขึ้นแตะแผ่นหลังเขา มันแผ่วเบาจนไม่เหมือน
การกอดตอบ ทว่าความอบอุ่นนั้นกลับแทรกซึมผ่านเนื้อผ้าจนทำให้เขาลั่นสะท้าน

กดลองอ่าน